

Той бе живата история на цяло едно поколение.

Почити никой от тия, които бяха повели великото освободително и обединително дело не бе вече между живите: Асен, Петър, Иваница, Белота, Сеслав, Саца, Добромир, Стревомир, Радул... Само светия старец, в тая преклонна възраст, още се крепеше, както в дните, когато бе тръгнал на път за Рим, изпълнявайки повелята на Калояна...

Старецът отпусна ръце. Царят бързо изтри една сълза от очите си.

— И ще ти напомня за последен път, като прощален завет: не забравяй пътя на чича си Иваница... Той се боеше от гърците повече от всичко на света. Нека сто години останат латините в Константиновград. Те пак ще си отидат. Защото са пришълци. Ала пази се от връждата на гърците, а още повече от приятелството им. Това е, което искам да запомниш. Аз, който бях верен сподвижник на Калояна, не мога да се отметна от волята му, макар и да е отдавна изгрял вече. С гръцката патриаршия връзки не мога да имам. Ти си млад, ти поемаш нов път. Нека Бог те благослови... Но не забравяй никога това, което ти казах...

Той прекръсти самодржеца и го целуна по челото.

Царят сведе глава и целуна десницата му. Тръгна си. Обърна се, с препълнено от вълнуваща скръб жиче сърце.

Светият старец стоеше все тъй неподвижен на мястото си. С вдигната за благослов десница. Едва забележима бащинска усмивка смекчаваше строгостта на изпитото му бледо лице.

6.

След като се отби за малко в "Света Петка", и помоли утеха и напътствие от светите мощи, царят отиде в работната си, за да разпрати писма до всички митрополити, в които им съобщаваше за отхвърлянето на унията с Рим.

Седнал до работната му маса, дълбоко замислен той заvari да го чака севастократорът Александър.